

EN HYLDEST TIL MAGLEGAARDSSKOLEN, DENS LÆRERE OG OS .

Vi hørte med til Holger's og Louise's børn, vi gik på Maglegaard. Tiden var i første halvdel af fyrrerne. Danmark var besat.

Der rådede en særlig dansk ånd på skolen. Vi sang morgensang, vi sang "Et flag er smukkeste i modvind". Det ville være utænkeligt i dag. Krigen rasede i Europa og andre steder i verden.

Isvintre, en voksende mangel på brændsel og andre fornødenheder fik danskerne til at rykke tættere sammen. Vi blev mere hjælpsomme og sociale forskelle udviskedes til en vis grad, da alle nu var berørt af knaphedssamfundet.

Maglegaardsskolen havde en engageret og dygtig lærerstab, der med større eller mindre held bibragte os kundskaber i dansk, engelsk, tysk, regning, matematik, fysik, kemi, historie, naturhistorie, sang, religion og visse færdigheder i håndgerning, sløjd, tegning og gymnastik. Det sidstnævnte fag var det eneste, jeg var rigtig stiv i. Men Bang og Thyrrer fik ændret mit standpunkt til lidt over middel et godt stykke tid efter min ankomst til 3.mellem.

Der var disciplin på vor skole. Når vi skulle holde frikvarter stillede man op klassevis og gik roligt ned i skolegården. Når det ringede ind, stillede vi op klassevis og gik roligt op til undervisning. Men skæg og ballade blev der også lavet og vi drenge har fået vore lussinger. Vor sanglærer Christiansen brugte tindingssløftet, når han var gårdvagt og fandt en urolig dreng i opstillingsrækkerne. Vedkommende blev kaldt op foran alle klasserne i skolegården. Med tommel- og pegefinger tog han fat i tindingshårene og trak opad. Nogle af os kunne dengang stå på storetåsneglene og kom alligevel ikke til balletten.

Vi blev stærkt knyttet til vor skole og vore lærere. Her trak Holger Paaskesen og Louise Kirk et stort læs. Klasselærere bliver vel altid bundet lidt mere end de øvrige lærere. Men alle fik en stor indflydelse på os håbefulde unge. Vore dages børn siger du og fornavn. Vi sagde frk. Kirk, hr. Paaskesen, frk. Thorsbakke, hr. Frederiksen, hr. Thomsen, frk. Gotlieb, hr. Henningsen for at nævne nogle, der kan befordre vores erindringsbilleder op til overfladen. De bibragte os alle en kontant viden og færdighed, der blev vores base i udviklingsforløbet og modningsprocessen. Det var ikke så ringe at komme fra Maglegaardsskolen og at have oplevet den ånd, der herskede dengang.

Der var heller ikke nogen tvivl om, at vi indbyrdes påvirkede hinanden ganske ubevidst. Vi havde også vore forbilleder, idoler og fjendebilleder.

Da jeg så på vores skolebillede fra 4. Mellem lagde mærke til, at flere bar Kongemærket den dag. Det fik mig også til at tænke på de strikkede Royal Air Force-huer og de RAF mærker, vi gik med i knaphullet. Det blev også moderne hos pigerne at gå med hvide knæstrømper og røde eller blå træsko om sommeren. Nogle af os oplevede omkring den tid vore første forelskelser og kærlighedssorger. Her var der ingen, der kunne hjælpe os igennem himmelflugten og kvalerne. Nogle af os begyndte også at gå til sammenskudsgilder og andre gilder iført swingpjattetøj og tyksålede sko. Vi jossed til swingmusik fra grammofonen. Hos Claudi var det levende musik. Hans storebror og dennes kammerater spillede jazz og swing i et band. Hos Lillian var vi engang inviteret til kostumebal og de fleste var klædt ud som fine damer og herrer fra forskellige tidsaldre. Jeg afveg en del. Jeg var klædt ud som kok med kokkehue og forklæde. Det var lower class. Det var før Søren's og Meyer's tid. Nu er det blevet mondænt.

Det var ikke lige lystigt alt sammen. Krigens skygger og gru ramte også vores klasse og lærere. 1943 blev i mange henseender det første rigtig grimme år. Andre fulgte efter. Klassekammerater og lærere forsvandt fra vores

dagligdag. De flygtede eller gik under jorden. Nogle var heldige andre mindre heldige. Jeg bliver for bevæget og ønsker ikke at uddybe disse ulykkelige forhold nu.

Nogle få episoder vil jeg dog lige berøre. Først en fuldstændig tåbelig situation. Under luftalarm skulle vi stille op i skolegården og klassevis vandre roligt over til Lille Maglegaard på Hartmannsvej, hvor der var et beskyttelsesrum, der kunne rumme os alle. Den 21.marts 45 på min fødselsdag bombede Royal Air Force Gestapo's hovedkvarter i Shellhuset og på vor vandring til Lille Maglegaard så vi nogle af de engelske fly "fræse" lavt hen over HIK-hallen. Vi drenge kendte flytyperne og kunne se kendingsmærkerne. Vi var ellevilde af begejstring, da vi så dem og vi var næsten ikke til at få ned i kælderen.

En anden episode fra omkring samme tidsrum. Nogle af os havde valgt et udvidet trigonometrisk kursus i realklassen. Det foregik om eftermiddagen efter skoletid med hr. Søllested. Bedst som vi sad koncentreret om undervisningen lød et allerhelvedes brag ovre fra Mantziusvej bag ved fodboldbanen. Et under ruderne ikke røg i tusind stumper. Nogle af os løb derover. Tyskerne og deres hjælpere havde sprængt en villa i luften, man kan så gætte hvorfor.

Vi samlede ind til sultne norske skolebørn, vi sendte pakker til vore kammerater sydpå. Der blev skrevet protestskrivelse til Gestapo for overgreb mod vore kammerater. Vi fik flygtninge på skolen og gymnastiksalen blev omdannet til retssal lige efter befrielsen. Bedømmelsen af vore realeksamensresultater blev på baggrund af de kaotiske tilstande gjort noget mildere.

Eksamen i juni 45 blev efterfulgt af nogle pragtfulde fester hos formående forældre eller familie. Vi var glade unge med håbet og "gå på"- modet i

behold. Vi skulle være med til at skabe en ny verden og prøve at hele nogle sår fra kolde og hede dage i første halvdel af fyrrerne.

Vi vil stående mindes vor gamle Maglegaard og lærerne repræsenteret ved Louise. Samtidig vil vi tænke på de, der ikke kunne komme til jubilæet i dag. Vil I være så venlige at rejse jer og være stille et halv minut. Tak.

Per Koch